

Sygn. akt I C 659/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: prot. sąd. Kamila Kupiec

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 września 2019 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko R. R.

o zapłatę 1 615,11 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem kosztów procesu.

(...)

UZASADNIENIE

Strona powodowa Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. R. kwoty 1 615,11 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23 lutego 2017 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu wskazując w uzasadnieniu pozwu, że (...) Sp. z o.o. w W. i strona powodowa zawarły 12 października 2017 r. umowę cesji wierzytelności przysługującej cedentowi m. in. od pozwanego, ponieważ 23 stycznia 2017 r. pozwany zawarł z cedentem umowę pożyczki na kwotę 1 250 zł za pośrednictwem platformy internetowej. Strona powodowa wskazała, że pozwany dokonał weryfikacji danych, akceptacji warunków umowy oraz spłaty zobowiązania i zrealizował czynności weryfikacyjne zgodnie z umową ramową, następnie po wypełnieniu dalszych czynności rejestracyjnych został przekierowany do zabezpieczonego serwisu usług płatniczych za pośrednictwem aplikacji KontoConnect. Strona powodowa podała, że na adres e-mail pozwanego została przesłana umowa pożyczki wraz z formularzem, która pozwany obowiązany był podpisać i odesłać do cedenta, jednak pozwany tego nie uczynił, zaś cedent 23 stycznia 2017 r. wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową. Pozwany zobowiązany był spłacić kwotę 1 615,11 zł, czego nie uczynił i 30 grudnia 2016 r. został wezwany do zapłaty.

Od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw zarzucając brak legitymacji procesowej powoda, niestnienie roszczenia, nieudowodnienie roszczenia co do zasady i wysokości oraz wymagalności roszczenia, nieważność postanowień umownych zawartych przez przedsiębiorcę z konsumentem w zakresie kosztów umowy i opłat, brak indywidualnego uzgodnienia treści umowy z konsumentem, niewypełnienie obowiązków informacyjnych, niezgodność postanowień umownych z zasadami współżycia społecznego, nieważność postanowień umownych dotyczących odsetek, kosztów, opłat prowizji jako rażąco wygórowanych i z tego względu wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2019 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 15 lipca 2019 r. zakwestionował dokonanie cesji wierzytelności wskazując, że dokumenty przedłożone przez powoda nie są wystarczające dla uwzględnienia żądania, załącznik do umowy nie został podpisany, nie wykazała, by pozwanego łączył jakikolwiek stosunek prawny z pierwotnym wierzycielem, by pozwany zawarł umowę pożyczki. Pozwany zaprzeczył, aby otrzymał kwotę pożyczki, na którą powołuje się powód, a powód nie wykazał żadnym dowodem, że wypłacił na rzecz pozwanego kwotę pożyczki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2017 r. została sporządzona umowa ramowa pożyczki nr (...), w której (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. jako pożyczkodawca wskazała jako pożyczkobiorcę pozwanego R. R.. W formularzu informacyjnym (...) Sp. z o.o. określił, że pożyczka w kwocie 1 603,59 zł udzielona jest na 30 dni, do 22 lutego 2017 r. Oprocentowanie określono jako dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych. (...) Sp. z o.o. wygenerowała potwierdzenie transakcji, z której wynika, że na rachunek (...) została przelana kwota 1 250 zł, a odbiorcą miał być pozwany.

Dowód:

umowa ramowa pożyczki nr (...) - k.24 - 28

formularz informacyjny dot. pożyczki - k.29 - 32

potwierdzenie transakcji - k.33

W dniu 12 października 2017 r. strona powodowa Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w (...) Sp. z o.o. w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności przysługujących cedentowi w stosunku do dłużników obejmujących kapitał, prowizję, wysokość opłaty za opóźnienie w spłacie pożyczki i odsetki. Umowa ta także dotyczyła cesji wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi w stosunku do R. R., a wynikającej z umowy z dnia 23 stycznia 2017 r. na kwotę 1 250 zł, której termin płatności przypadał na dzień 22 lutego 2017 r., a wysokość spłaty 1 615,11 zł.

Dowód:

odpisu KRS dot. strony powodowej - k.14 - 17

umowa przelewu wierzytelności z 12.10.2011 roku wraz z zał. nr 1 - k.19 - 20, 21

odpisu KRS dot. (...) Sp. z o.o. - k.40 - 41

Pismem z dnia 20 października 2017 r. strona powodowa wysłała do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 1 689,45 zł wraz z dalszymi odsetkami oraz zawiadomiła o cesji wierzytelności.

Dowód:

wezwanie do zapłaty z 20.10.2017 roku i zawiadomienie o dokonanej cesji z dnia 12.10.2017 roku - k.22, 23

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, ponieważ strona powodowa nie udowodniła, mimo zarzutu pozwanego, po pierwsze, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki w dniu 23 stycznia 2017 r., po drugie, by na jego rachunek i rzecz dokonano przelewu kwoty 1 250 zł.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Skoro pozwany zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty, jak i w piśmie procesowym z dnia 15 lipca 2019 r. zarzucił, że strona powodowa nie udowodniła, by zawierał umowę pożyczki z pierwotnym wierzycielem, jak i by kwota 1 250

zł została mu przekazana, to strona powodowa powinna uczynić zadość obowiązкови wynikającemu z powołanego przepisu.

Stwierdzić należy, że z treści uzasadnienia pozwu wynikają szczegółowo czynności, które miał podjąć pozwany, by zawrzeć umowę pożyczki celem weryfikacji danych, a nadto na jego adres e-mailowy miała zostać przesłana umowa, którą pozwany miał podpisać i odesłać. Strona powodowa w ogóle nie przedstawiła żadnych dokumentów związanych z weryfikacją pozwanego, nie udowodniła, by przesłała na adres e-mail pozwanego umowę do podpisu oraz kiedy to miało nastąpić. Wskazane dane pozwanego we umowie ramowej nie dowodzą, iż to istotnie pozwany był stroną umowy pożyczki. Ponadto, co zdaniem Sądu najistotniejsze, skoro pozwany zarzucił, że nie otrzymał żadnych pieniędzy w kwocie 1 250 zł (pkt III pisma procesowego pozwanego z 15 lipca 2019 r.), to strona powodowa powinna zgodnie z procedurą cywilną zareagować na ten zarzut, by udowodnić, że rachunek bankowy wskazany w potwierdzeniu transakcji należy do pozwanego albo został przez niego wskazany do dokonania przelewu. Strona powodowa mogła żądać zobowiązania pozwanego do przedstawienia określonego dokumentu na podstawie art. 248 § 2 zd. 3 k.p.c. Przepis ten stanowi, iż strona nie może ponadto odmówić przedstawienia dokumentu, jeżeli szkoda, na którą byłaby przez to narażona, polega na przegraniu procesu. Ponadto, mogła wnosić o zobowiązanie pozwanego do upoważnienia banku do przekazania sądowi bądź stronie powodowej informacji o jego rachunku, na podstawie art. 104 ust. 3 zd. 2 pr. bankowego. Strona powodowa natomiast pozostała bierna i nie podjęła w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej. Tym samym nie udowodniła ani zawarcia z pozwanym umowy pożyczki w dniu 23 stycznia 2017 r., ani też, by środki mające pochodzić z tej pożyczki zostały przekazane na rachunek bankowy pozwanego.

Zwrócić należy także uwagę, że jeśli pozwany nie odesłał podpisanej umowy pożyczki, to pierwotny wierzyciel do czasu odesłania mógł wstrzymać się z wypłatą kwoty pożyczki. Jednak w związku z brakiem udowodnienia posiadacza rachunku bankowego nr (...), okoliczność ta nie stanowi podstawy do uwzględnienia żądania.

Bez znaczenia w kontekście powyższego pozostaje zawarcie umowy przelewu wierzytelności między (...) Sp. z o.o. a strona powodową.

Z tego względu powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je od strony powodowej na rzecz pozwanego w kwocie 917 zł, na która składają się opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.